

teixes raons, les hores de Patologia mèdica viscudes a les aules d'En Vallejo.

Robert i Vallejo no investigaren, no produïren, no escrigueren gaire, no publicaren cap llibre, però, d'entre la modèstia dels nostres procediments d'ensenyament i l'extensió petita de la nostra cultura, són figures de mestre que evoquen per la força persuasiva de les seves lliçons, les tan estimades franceses de Dieulafoy i de l'Achard, per exemple.

Com digué en un escrit un gran psiquiatra català, foren cervells consumidors del que altres anaven produint. La creació és virtut reservada a pocs i en el nostre país, indisciplinat i feu de molts arribistes, on la gent viu bé, llargament, sense grans esforços en l'estudi, tal virtut és encara més rara, si més no menyspreada per gairebé la totalitat anònima de ciutadans.

Pere Esquerdo i Hernández Luna, en els seus respectius serveis de Medicina interna de l'històric Hospital de la Santa Creu, seu abans de l'Escola de Medicina oficial, refugi després de Professors lliures, establiment de molt interès en l'evolució mèdica de Catalunya, imitaren la tasca dels benivolguts Robert i Vallejo, lleialment, profitosament, i contribuïren a vitalitzar el cos de la primitiva Neurologia.

Giné Partagàs, cirurgià, higienista, darrerament psiquiatra, professor eminent de la Facultat, home d'una cultura i d'un esperit crític mai prou elogiats, mestre de molts mestres actuals, entusiasta, actiu, emprenedor, estudià malalties mentals, escrigué molt sobre Frenopatologia, amb una claredat única, com la d'En Cajal, i s'ocupà també mantes vegades de qüestions neuroològiques, amb una especial competència, sobretot en l'ordre didàctic.

Galceran Granés, psiquiatra i neuròleg, neuropsiquiatra si voleu, afrontà perllongadament l'estudi de les neuropaties més pures. Defensor obstinat de la fisioteràpia del sistema nerviós, la significació de la qual no s'ha de posar-se en dubte ara, a la volta d'uns quants anys, però sí a'hora, capdavanter de la terapèutica activa de les malalties mentals i nervioses, organitzador de prestigi reconegut, bon clínic, molt bon clínic, fou un apòstol a Catalunya dels nostres desitjos, de les nostres reivindicacions de sempre, de les nostres conquestes d'ara, que tant ens satisfan i ens enorgulleixen. No disposant de mitjans per a ensenyar directament, pronuncià conferències de síntesi i de

divulgació a diverses Societats, emprengué la publicació—llegida amb profit i amb plaer durant anys—d'una revista terapèutica neurològico-psiquiàtrica i, sobretot, fundà i dirigí aquesta Societat que ens aplega a tots, que tant estimem tots i que tants dies de glòria científica i nacional pot donar-nos ara i en l'esdevenir, de seguir treballant com sempre i d'informar als Poders públics dels problemes científics i d'assistència social de la Psiquiatria i de la Neurologia catalanes. L'exemple d'En Galceran pare com organitzador, com publicista i com professional viu tan viu, malgrat els anys passats des de la seva mort, entre nosaltres, que no cal subratllar-lo, que no cal comentar-lo. La Societat li deu el més important de llur bagatge, la part primordial dels fruits recollits. En nom d'ella, el dia d'avui, interpretant, n'estic convençut, el sentiment íntim de tots vosaltres, vull retre-li l'homenatge pòstum del nostre agraïment més profund, de la joia perennial dels hereus espirituals més afortunats.

L'epilèpsia i la histèria, més que res, la sífil· del sistema nerviós i les neuritis, secundàriament, han estat l'objecte de la seva part d'importants treballs casuístics, molts dels quals rellegim, encara, amb gust i eficàcia.

Lluís Barraquer i Roviralta, traspasat l'any 1928, als 73 anys d'edat, és el precursor del moviment neurològic català contemporani, que culmina, de moment, en la instauració de la primera càtedra espanyola de Neurologia.

Fou el mestre de tots nosaltres i de molts més, fou l'amic íntim i el conseller insubstituïble dels companys de professió i d'especialitat, fou l'home bo i savi per excel·lència.

Collaborador del seu germà, el professor Josep Barraquer, coneixedor de l'anatomia del sistema nerviós, posseïdor d'una tècnica exploratòria molt correcta i complexa, clínic de tota la vida, esperit agut, cult i claríssim i precís en l'exposició de conceptes, el mestre barceloní de la Neurologia dissertava amb encert sorprenent les possibilitats terapèutiques (ni optimistes, ni pessimistes) i recollia d'una faisó brillant els ensenyaments casuístics. En una paraula, educava neurològicament bé.

Vivint al costat d'ell, professionalment i científicament, s'aprenia moltíssim, donats la seva cultura i gran sentit humanístic. La iniciació bàsica en els estudis especialitzats, l'assistència quotidiana, la manera d'investigar, eren, totho-